LIBRIS We know books

Alis Popa (n. 5 iunie, Giurgiu) a studiat matematică-informatică la Colegiul Național Tudor Vianu, apoi a absolvit Facultatea de Litere de la Universitatea din București. Pentru scurtă vreme, a lucrat ca ajutor de programator la Centrul de Calcul al Aeroportului Internațional Otopeni. În prezent este profesor la Colegiul Național Bilingv George Coșbuc din București, unde a coordonat un atelier de scriere creativă pentru adolescenți. Este pasionată de cărțile vechi, de pictură și de grădinărit.
A publicat proză pentru copii în volumele colective apărute la Editura Arthur: *Uite cine vorbește* (2016) și *Lumea-n gamă marțiană* (2019).
În 2017 a publicat *Aventurile piratului Ket*, carte câștigătoare a Premiului pentru secțiunea 8–14 ani a concursului Trofeul Arthur, ediția a III-a.

Alis Popa

SECRETELE GUNOAIELOR

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

1 Lumea gunoaielor 5
2 O dubiță albă 8
3 Senzațional! 12
4 Daria 18
5 Creatura gunoaielor 22
6 Un avocat ocupat 27
7 Farmecul gunoaielor 31
8 Necazurile lui Leo 37
9 Coincidențe stranii 42
10 Cu ochii pe Daria 48
11 Hotarul 52
12 În căutarea unor răspunsuri 56
13 Necunoscuții 61
14 Știrea săptămânii.
Revistă de informație și de senzație 65
15 Pățaniile Dariei 71
16 Lucrurile așa cum sunt 75
17 Planul se pune la punct 79
18 La șosea 83
19 Pregătirea 86
20 Socoteala de-acasă 91
21 Deșeurile 97

LIBRIS We know books

22 Copiii gunoaielor 102
23 Printre gunoaie 107
24 Investigații 113
25 Poveștile Dariei 117
26 O zi printre mormane 123
27 În explorare 127
28 Un unchi disperat 133
29 În hrubă 136
30 Se petrec lucruri ciudate 140
31 Alte lucruri ciudate 144
32 Totominul 148
33 O nouă cercetare 152
34 Declarația 156
35 Totominii în acțiune 160
36 La Poliție 163
37 Precizări 167
38 Noi precizări 170
39 Iolanda Smalț 174
40 La gunoaie 179
41 Povestea lui Clement 182
42 Păduchioasa 186
43 Unchiul și nepotul 189
44 O excursie la hotar 193
45 Ecologiștii 199
46 O vacanță palpitantă 203
47 În vizită la Tibi 206
48 Adăposturile 209
49 Ce zici de asta, unchiule Clement? 213
50 Satul totominilor 217
51 Propunerea 221
52 Doda Lena în acțiune 226
53 Surprize, surprize 230
54 Semne de întrebare 233
55 În oraș 236
56 Planul lui Leo 241
57 O după-amiază super 244
58 Iolanda Smalț în acțiune 248
59 Repetiția 252
60 O discuție serioasă 256
61 Aranjamentul 259
62 Regăsirea 262
63 Din nou Iolanda 269
64 Planuri noi 273
65 S.SAL. Lizarie Glonț 277
66 Petelucii 280
67 Secretele gunoaielor 283
68 Buruiana rea 286
69 Buruiana rea cu dinți 290
70 Câteva concluzii 296
71 Din nou în hrubă 300
72 O treabă ecologistă 304
73 La fabrică 308
74 Serele lui Glonț 314
75 În prospectare 319
76 Pericolul 325
77 Umbre 329
78 Spioni 335
79 Experimentul 340

LIBRIS We know books

80 Victorie! ... 345
81 Secretul întunecat ... 348
82 Micii monștri ... 353
83 Acasă ... 359
84 Luminițe în gunoaie ... 364
85 Din nou printre gunoaie ... 370
86 Lizarie Glonț ... 375
87 Fabricile lui Glonț ... 379
88 Gunoaie ... 383
89 Proiectul lui Glonț ... 387
90 Contractul ... 392
91 Coșmarul ... 396
92 Atacul ... 403
93 Pârțâiacii ... 410
94 Planuri de luptă ... 414
95 Tatăl și fiul ... 419
96 Pregătiri ... 422
97 Procesul ... 425
98 Procesul (urmare) ... 432
99 Frumoasa Miranda ... 435
100 Tobias Furtună ... 441
101 Conferința de presă ... 445
102 O plantă, dar nu una obișnuită ... 449
103 Înfruntarea ... 453
104 Un pic de magie ... 459
105 Noutăți ... 464
106 La totomini ... 469

LIBRIS | We know books

Redactori: Lavinia Vasile, Diana Zografi
DTP: Teodor Pricop
Ilustrația copertei: Dan Ungureanu
DTP copertă: Anca Chiriță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, ALIS
Secretele gunoaielor/Alis Popa. –
București: Editura Arthur, 2022
ISBN 978-606-086-718-0
821.135.1

© Editura Arthur, 2022
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

1

Lumea gunoaielor

Mormanele de gunoaie se întindeau nesfârșite, de ani buni, la marginea de nord a orașului. Peste tot zăceau împrăștiate, ca în vitrina unui colecționar nebun, milioane de obiecte vechi și stricate: haine rupte, pantofi desperecheați, sticle goale, cratițe fără fund, roți de bicicletă, lemne mucegăite, fragmente de tablă și de plastic – tot ce a existat și a fost folosit vreodată într-o gospodărie obișnuită. Pe lângă toate astea, găseai și o mulțime de cârpe, hârtii, sârme și cuie, amestecate ca într-un malaxor uriaș și răsucite ca niște intestine. Iar printre ele, bucăți de ciment sau de cărămidă, var, cioburi, nisip și moloz. Și să nu uităm de scârboasele resturi menajere pe care locuitorii din oraș le aruncau grăbiți la pubele, și care se contopeau cu toate celelalte lucruri într-o clisă groasă și de nedescris.

Dar între lumea orașului și lumea gunoaielor nu era decât o șosea. O șosea prăfoasă și cotită, ca un șarpe cu spinarea galbenă. Pe acolo treceau aproape

LIBRIS We know books

zilnic camioane grele, năclăite de murdărie, din ale căror remorci uriașe se rostogoleau ca dintr-un sac fără fund, într-un nor de praf, de vacarm și de duhoare amețitoare, noi și noi valuri de obiecte, resturi și rămășițe aduse de prin toate părțile Bicaliei.

Când ajungeau în dreptul barierei vechi din capătul șoselei, camioanele de gunoi se opreau, iar șoferii își eliberau calea cu ajutorul unei cartele pe care o strecurau într-un mic aparat de la marginea drumului. Pe urmă intrau hurducăind pe un drum accidentat, plin de hârtoape și de lucruri scăpate pe jos din remorci. Treceau pe lângă o platformă de ciment roasă de vreme, unde se afla Centrul de colectare, făceau un ocol, apoi basculau încărcătura peste gunoaiele deja existente. După care plecau și o luau de la capăt. Iar mormanele se îngrășau și creșteau ca niște ființe vii.

Aici, în lumea gunoaielor, de dimineața devreme, până în miezul zilei, viața pulsa în mișcările aceluiași ritm: camioane care vin și pleacă, unul după altul, într-o hărmălaie și o învălmășeală care nu se opreau decât abia mult după prânz, când vălătucii ca de cenușă coborau pe urmele ultimelor mașini.

Dar lumea asta prăfuită și bizară, ca un muzeu al ciudățeniilor, nu era pustie, cum s-ar crede. Chiar și aici trăiau oameni. Oamenii gunoaielor. *Petelucii*.

Pe lângă deșeurile împrăștiate se întindea un adevărat labirint de scânduri și bârne vechi, bătute în cuie sau legate cu sârmă, acoperite cu petice de tablă ruginită și cu bucăți de carton. Aici erau adăposturile petelucilor, scunde ca niște vizuini, pline de praf și de jeg întărit. Lemnele putrede stăteau să se prăvălească unele peste altele. Înăuntru sau la intrare erau întinse pe jos cartoane mai mari sau pături vechi și soioase, în jurul cărora bâzâiau muștele. Oriunde priveai, vedeai cum atârnă în toate părțile fâșii de nailon, hârtii murdare și zdrențe. Iar locul putea de te trăsnea.

Când mașinile de gunoi se revărsau ca niște uriașe buzunare sparte, petelucii ieșeau de sub acoperișurile improvizate și se repezeau să scormonească printre resturi. Căutau obiecte bune de reciclat: sticle de plastic, doze de aluminiu, cutii de vopsea. Umblau și după ceva mai folositor, haine sau vase sau altele.

Petelucii trăiau de când se știau printre gunoaie, fără binefacerile civilizației. Fără televizor, fără internet, fără telefon, fără curent electric. Și, bineînțeles, fără baie și fără toalete ecologice.

LIBRIS 2 | We know books

O dubiță albă

Într-o zi, lumea gunoaielor fu martora unui eveniment neașteptat. Odată cu ultima mașină de gunoi apăru claxonând o dubiță albă, care frână cu un scrâșnet ca o durere de măsele pe marginea drumului. Din ea sări o tânără foarte stilată, cățărată pe tocuri, cu ochii înguști ascunși sub niște ochelari de soare foarte moderni. Imediat se iviră încă doi inși, un lungan cu față de cal, îmbrăcat într-un trening negru, parcă abia scos de pe umeraș, și un individ grăsuliu, transpirat, care purta blugi și un tricou lăbărțat și manevra atent un aparat complicat pe care îl sprijinea pe un umăr. Femeia ținea delicat în mână o chestie mică, subțire, rotunjită la capăt.

„Ce să fie asta?" se întrebau muncitorii din camioane. Pentru că orășenii zdraveni la cap ar fi stat cât mai departe de un asemenea loc...

Zdraveni sau nu, nou-veniții se apropiaseră deja de câțiva peteluci care cotrobăiau prin gunoaie.

Chestia rotunjită din mâna femeii se dovedi a fi un microfon. Aparatul purtat de individul grăsun – o cameră de filmat.

Femeia cu tocuri ascuțite le vârî petelucilor microfonul sub nas. Unii se opriră din ce făceau, oarecum curioși, fără să înțeleagă prea bine ce se întâmplă. Zâmbiră tâmp și răspunseră prin dat din cap sau prin mormăieli nedeslușite, după care se întoarseră cu spatele și o luară de la capăt cu răscolitul.

Dar reporterița nu se lăsă. Trebuia neapărat să ia un interviu ca lumea. Așa că alese un peteluc, o ființă cu înfățișare mizerabilă, cu părul lung și încâlcit căzându-i peste zdreanța soioasă de pe trup. Omul zgârma leneș prin gunoaie, slujindu-se de un baston coșcovit care arăta ca un șarpe mort.

Când petelucul deschise gura, se văzu că avea doar trei dinți întregi, și ăia îngălbeniți și suciți ca niște rădăcini. Respirația lui puturoasă, șuierând brusc din gura știrbă și neagră, o făcu pe eleganta femeie să se clatine.

Lunganul se dădu mai aproape, să nu apară vreo problemă, iar grăsunul, cu transpirația sclipindu-i pe frunte, începu să filmeze.

— Cum vă numiți? întrebă reporterița.

LIBRIS We know books

Petelucul încreți gura și răspunse răgușit, suflând greu:

— Numile mieu ieste Olarie Muci.

— Cum vă descurcați aici, printre gunoaie?

Olarie clefăi respingător, se scobi între măsele pe îndelete cu o unghie lungă și neagră, apoi spuse scurt:

— Păi ne dăscurcăm.

— Dar gunoaiele? Ce faceți cu gunoaiele? insistă reporterița.

— Stăm bine cu gunoaile, ieste câte vrei.

— Spuneți-mi, vă rog, mâncați din gunoaie?

Omul sorbi cu ghiorțăituri dintr-o sticlă murdară, lăsând să i se scurgă pe barba țepoasă un lichid gălbui, care răspândea un puternic miros de gaz.

— Păi cân' ți-e foame mănânci dă unde găsești.

— Nu vreți să vă mutați de aici, să vă ofere comunitatea alte locuințe, moderne și utilate?

— Hăăăă, făcu lung petelucul.

Asta fu ultima vorbă pe care reporterița reuși să o scoată de la el. Olarie Muci își încovoie spinarea, își acoperi fața cu gulerul hainei soioase și continuă să răscolească pe jos cu bastonul, de parcă cei de lângă el nici n-ar fi existat.

Angajații postului de televiziune nu renunțară la cercetări, ci se mai învârtiră o vreme prin preajmă,

apoi se îndreptară spre labirintul neîngrijit de locuințe, plimbând camera de filmat peste tot.

Imaginile erau realiste și șocante. Un bătrân negricios, tot numai piele și os, stătea lângă un cort de carton și-și scărpina alene piciorul slab și uscat, dezgolit până la genunchi. Un altul molfăia o coajă de pâine. Câțiva inși cu vârstă incertă își legănau capetele, îngânând un fel de melodie tânguitoare. Alții nici măcar nu se mișcau, zăceau cu ochii închiși pe câte o zdreanță peticită sau chiar pe pământul gol.

Când termină cu filmările, tânăra și cocheta reporteriță scoase scârbită o sticluță de dezinfectant din poșetă și își frecă multă vreme palmele. Apoi, mulțumiți de treaba făcută, orășenii se întoarseră la mașină, fără să-i mai bage în seamă pe petelucii care se învârteau ca niște limbi de ceasornic cu arcurile rupte, reluându-și vechile îndeletniciri.

Totuși, ceea ce văzuseră sau filmaseră ei nu făcea nici doi bani. Pentru că misterul lumii gunoaielor era altul.

LIBRIS We know books

3

Senzațional!

SENZAȚIONAL!
Gunoaiele Bicaliei populate de monștri!

Dragi cititori ai Jurnalului de Bicalia, *faceți pentru o clipă un efort de imaginație! Închipuiți-vă niște omuleți foarte scunzi, cu capete complet lipsite de păr, cu fălcile lăbărțate, cu o gură uriașă plină de dinți ascuțiți, și mai închipuiți-vă că vin la atac în haită, înarmați cu sulițe lungi și oribile!*

O viziune de coșmar, nu-i așa?

Și totuși, acești monștri există printre noi! Trăiesc printre gunoaiele Bicaliei, alimentate tot mai des de către „iubitul" nostru primar! Aprigi și lacomi ca niște termite, acești monștri pot să sfâșie carnea de pe oase!

Ce aveți de gând, domnule primar?!

Se pare că acești monștri sunt capabili să mănânce chiar și oameni!

J.T. Smalț

— Ce spui de asta, unchiule Clement? E cel mai tare articol din lume! se agită Leo, bocănind cu călcâiele în lădoiul cât toate zilele pe care stătea așezat.

Unchiul își potrivi mai bine trupul în fotoliu, puse un picior peste celălalt și zâmbi oarecum contrariat, ținându-și ochelarii cu două degete și privindu-și nepotul pe deasupra ramelor înguste.

— Ce-ai vrea să spun, măi băiete? Lucrurile nu sunt totdeauna așa cum par.

— Ba nu, în gunoaiele Bicaliei trăiesc niște monștri groaznici! Ce tare! Vrei să-ți mai citesc o dată?

Clement își scoase ochelarii, îi studie cu atenție în lumină și începu să-i șteargă preocupat cu o cârpă moale, după care și-i așeză pe nas, cu o mișcare reflexă.

— Măi băiete, vii la mine cu un articol vechi de douăzeci de ani, care anunță o chestie aiuritoare. Unde sunt monștrii ăia, după atâta amar de vreme? Și cum de nu i-a mai văzut nimeni de atunci?

Leo se opri brusc din bocănit.

— Nu înțelegi. Jurnalistul J.T. Smalț i-a văzut. Ce, crezi că și-a bătut joc de cititori?

— Hmm, mormăi unchiul, cu o înfățișare preocupată. Habar n-ai de ce sunt în stare unii oameni! E o aiureală, crede-mă.

LIBRIS We know books

Pasionat de fotografie și de revistele vechi, Leo dăduse întâmplător peste o informație super tare, și iată, unchiul Clement nu părea deloc impresionat.

— Știi ceva? sări băiatul deodată. Chiar dacă e o aiureală, cum zici, eu tot aș vrea să ne ducem la gunoaie.

Între cei doi, unchi și nepot, se observa foarte ușor asemănarea fizică, deși primul trecuse puțin de patruzeci de ani, iar al doilea nu împlinise încă paisprezece: trupul îngust, cu oase subțiri, părul de un blond spălăcit ca tutunul veșted, pielea albă, vag pistruiată, luminată de niște ochi verzi-albăstrui, mobili și inteligenți. Totuși, în vreme ce unchiul Clement avea un temperament mai domol, Leo dovedea firea încăpățânată, ambițioasă și energică a tatălui lui, avocatul Tobias Furtună.

— Dă-te jos de pe scrin, spuse Clement, săltându-se agale din fotoliu și făcând câțiva pași spre băiat. O să caut ceva de care n-aș mai fi vrut să-mi amintesc. Unele lucruri au fost îngropate de mult și așa ar fi trebuit să rămână.

Leo sări sprinten și-l ajută pe unchiul lui să deschidă capacul. Din lădoi răzbătea un iz de praf și de lucruri vechi. Clement scotoci o vreme printre tot felul de hârțoage, apoi trase la lumină un ziar îngălbenit de ani.

— Uite, zise el. Poate ăsta o să-ți scoată din cap gândul la monștri.

Nedumerit, băiatul se uită pe prima pagină și citi cu glas tare:

NEBUNII UMBLĂ LIBERI
PRINTRE NOI!

În goana lor după senzațional și mânați de cine știe ce interese, cârpacii de la Jurnalul de Bicalia *visează monștri verzi pe pereți, speriind gospodinele și copiii de școală cu ideile lor năstrușnice!*

Acești cârpaci, că jurnaliști nu le putem spune, scormonesc prin gunoaie și încep să descrie cu lux de amănunte monștri caraghioși care mănâncă oameni!

Poate că monștrii există, dar numai în capetele seci ale unor „ziariști" nebuni, cărora le stau în gât realizările iubitului nostru primar, domnul Lizarie Glonț!

Așa își câștigă unii existența: scot panglici pe nas, se tăvălesc prin gunoaie și se transformă ei înșiși peste noapte în creaturi obraznice care zbiară și scot limba la noi!

Colectivul de redacție al Foii de Sud